

bl.a. vandløb og søer, og det er ligeledes amternes opgave at føre tilsyn med miljøtilstanden i disse vandløb. Det er derfor ikke muligt eller ønskeligt for den sags skyld at fastsætte meget detaljerede regler for, hvordan virksomheden skal indrettes og drives, før den kan miljøgodkendes. Amtet skal foretage en konkret og individuel vurdering af dambruget i forhold til det lokale vandmiljø.

Miljøklagenævnet har i fire principielle afgørelser fra 1996 udtalt, at nævnet finder, at hovedvægten i vurderingen af, om en miljøgodkendelse skal gives, skal lægges på, at tre elementer er godtgjort i ansøgningen, og jeg nævner dem: For det første, at dambrugets indretning og drift kan opfylde miljøbeskyttelseslovens bestemmelser om renere teknologi, for det andet, at målsætningen for vandløb og søer nedstrøms dambruget kan opfyldes, og for det tredje, at hensynet til fjernrecipienten er tilgodeset.

Udkastet til vejledningen indeholder disse elementer, så med godkendelsesordningen og vejledningen er der således et klart spillerum for den enkelte dambruger. Godkendelsesbekendtgørelsen giver i modsætning til dambrugsbekendtgørelsen amterne mulighed for ved beregningen af det tilladte foderforbrug at tage hensyn til forholdene i de berørte vandområder. Desuden skal anvendelsen af renere teknologi på dambruget indgå i vurderingen.

Dambrugerne har da også haft mulighed for parallelt at ansøge om en miljøgodkendelse, hvis de ønskede en individuel vurdering af forholdene på det enkelte dambrug, herunder anvendelsen af renere teknologi og påvirkningen af det omgivende miljø. Dette var man nødt til, hvis dambrugerne ønskede at anvende mere foder, end dambrugsbekendtgørelsen gav mulighed for.

Forslaget fra de to partier efterlyser som dele af dambrugerhvervet en regulering af udledningerne fra dambrugene og ikke en regulering via foderforbruget. Der skal fastsættes vilkår for dambrugets egenkontrol som led i amtets tilsyn med dambruget. Amtet skal i det enkelte tilfælde tage stilling til, i hvilket omfang prøvetagning og analyser skal indgå i vilkårene for egenkontrollen. Et dambrug kan godt ansøge om at blive reguleret på udledningerne. Egenkontrolprogrammet skal så fastsættes, således at det med tilstrækkelig, og jeg understreger tilstrækkelig sikkerhed kan dokumentere udledningens størrelse.

På det vidensgrundlag, vi har i dag, kan kontrollen ikke gøres så enkel, som det henvises til i beslutningsforslaget vedrørende Dansk Ingeniørforenings beregningsmodel. Danmarks Miljøundersøgelser har beregnet, hvor mange prøver der er nødvendige, for at dokumentationen kan siges at være tilstrækkelig. DMU har fremlagt et notat, der refereres til i beslutningsforslaget. Det fremgår af notatet, at et repræsentativt egenkontrolprogram, der ville skulle knyttes til en regulering alene på udledningerne uden hensyn til størrelsen af foderforbruget, ville omfatte et meget stort antal prøver og analyser til en pris af op til 180.000 kr. om året pr. dambrug.

Vejledningen udelukker ikke, at det enkelte dambrug efter ansøgning herom ved en miljøgodkendelse kan reguleres på udledningerne i de tilfælde, hvor dambruget i ansøgningen foreslår et sådant egenkontrolprogram. I forbindelse med det generelle tekniske grundlag for dambrugene er der nedsat en arbejdsgruppe, der skal søge at forbedre den faglige viden på området og dermed også hjælpe til at udvikle erhvervet.

Arbejdsgruppen blev nedsat i efteråret 1996 af Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, altså branchens erhvervsministerium, med repræsentanter for dette ministerium, for dambrugerforeningen og for Miljøstyrelsen. Der kan ventes resultater heraf, som vil kunne få betydning både for omfanget af egenkontrollen og for udviklingen af dambrugerhvervet.

Om de rent tekniske forhold skal jeg sige, at branchen ikke hidtil har givet os de nødvendige oplysninger til dokumentation af effekten af forskellige renseforanstaltninger. Det nuværende dokumentationsgrundlag er helt enkelt ikke tilstrækkeligt.

Det fremgår af kommissoriet for arbejdsgruppen under Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, at arbejdsgruppen skal udarbejde en oversigt over renseforanstaltninger, der kan indgå i dokumentationsgrundlaget for en miljøgodkendelse. Samtidig skal gruppen vurdere, om der er særlige krav til beskrivelsen af den enkelte renseforanstaltning, og om renseeffekten af den pågældende foranstaltning er kendt med en tilstrækkelig præcision. Hvis effekten af renseforanstaltningerne ikke er kendt, så skal arbejdsgruppen vurdere, hvilke forsknings- og udredningsopgaver der vil være nødvendige.

Arbejdsgruppens rapport skal således danne grundlag for iværksættelsen af relevante forsk-